

Erol Toy

İğrip

telgrāfhane
yayınları

Ortalayarak halata bastı. Ayağından kalçasına bir direncin katılığı tırmandı. Oyluğundaki sertlik gevşedi. Halat yumuşadı. Sandal yalpalayarak yaklaştı. Ayağı boşlukta sallandı. Eğilip düğümü çözdü. Doğrulmadan sandala aktı.

Başa kayıp dengelendi. Dizüstü çıpa viraya hazırlandı. Çekti... Kıça yanaşan sandal gerindi. Halat gerildi. Sürtünme avuçlarının kaşıntısını emdi. Nasırlı boğumlar ısındı. Parmak araları ıslandı. Tozlanan akıntı, şapırdayarak dalgalara uzandı. Sandal çalkalandı. Serpinti izinden sürüklendi. Hızı yitirmeden doğruldu. Tek ayağı üstünde döndü. Çöndü ... Oturdu... Iskarmozları taktı... Kürekleri suya saldı...

İsteksizlikle durakladı. Pişmanlıkla kıpırdandı. Başını salladı. Kolları kendiliğinden gerildi. Kemeçenin ezgisi yelde serpelendi. Dalgalar bordada horon teptiler. Eğildi, horona katıldı. Kalktı, ezgiyle kucaklaştı. Şölenin tadını sindirmek amacıyla dilini damağında dolaştırdı. Sandal dalgayı tırmandı. Çınarın altı gözleminde yanıp söndü. Kürekleri sıktı. Bedeni titredi. Horon çıyasıyla ayakları karıncalandı. Yükselen sandalın uyumunda kaykıldı. Horon bir geçidi, sandal bir dalgayı aştı. İçindeki isteksizlik

uçtu. Pişmanlık tutkuya dönüştü. Tekne, Bergoz ağzından, mendirek kuytusuna düştü. Ezgi, birden durgunlaşan denizle bütünleşti. Dalgalar küçüldü. Su alabildiğine berraklaştı. Kürek kürek düzlüğü tüketti.

Pruvadın yakalayan bir el, tekneyi havalandırdı. Gözleri horon kolundan kaydı. Çınarın gövdesinde zıplayıp set üstüne saplandı. Ruhsar, gözlerinde fotoğraflaştı. Kolları havada, bacakları gergin dikilip kaldı. Dalga kıçtan kayarak ardında yığınlaştı. Gözlerini kırıştırdı. Fotoğraf, yakamozlanarak gözbebeklerine yapıştı. Yekindi... *Kollarını sırtında kavuşturdu. Ayaklarını yerden kesti. Kasıklarında dayanılmaz bir sancının kıvranışıyla gevşedi. Kasıldığı an göğsündeki ağırlığı sezinledi. Kolları boşaldı. Gözleri karardı. Silkinip sıyrıldı Ruhsar. Çığılığı, suskuyu bıçakladı. Elleri yanına düştü. Şaşkın şaşkın bakındı yöresine.*

Toparlandı... Yeniden sarılıp, göğsünü, gövdesinde ezdi... Tekmesinden kaçınmak amacıyla, kalçasını yana aldı... Sürükledi... Yeni bir çığılığın yarısında eliyle ağzını kapadı. Birkaç adım attı... Saplanıp direndi Ruhsar. Topuklarını dayayıp gerildi. Çekti... Bastırdı bedenine. Gövdesinden sırtına, beline, bacaklarına bir coşku akımlaştı. Avcunun ortasında bir yangın tutuştu. Acı, beyinde burgaçlandı. Daha bir güçle kavradı bedenini. Daha bir acımasızca sıkıştırdı. Teninin tüm ısısını çekip aldı kızın ırgalanışı. Bir boşluğa düşer gibi oldu. Dizlerinin sertliği, omuzlarının diriliği girtlağına doldu. Dili kurudu. Tükürüğü zamklaştı. Hırsla çekti kızı. Direncini kırdı... Kucakladı. Acının körüklediği bir hınçla, kıyıyı aştı. Ayakları suya dalarken, sandal yürüdü. Yükünü içine attı. Su, belini aşıncaya var gücüyle itti. Zıplayıp küpeşteye çıktı.

Ruhsar, ilk sarsıntıyı atlatmanın gücüyle dikildi. Çalkantı, alabıraya ulaşırken, kızı yakaladı. Islak bacaklarının arasına kıstırdı. Karşı koyma sarsıntısını iliklerinde duyunca, tüm ağırlığıyla üstüne çöktü. Devinimini engellemenin kıvancıyla sırttı. Kanayan elini suya soktu. Çırpıntılar parmaklarının arasında kızılılandı. İnce bir kaşıntı sivaştı bileklerine... Parmak parmak dirseğine ağdı.

Islaklığı, Ruhsar'ın bedeninde ıladı. Isı, dalga dalga dizlerinden yüreğine tırmandı. Kasıklarında karıncalanmalarla sarsıldı. Kulakları zonkladı... Yumuşadı. Kız, dipdiri kaykılıverdi. Tekne dengesini

yitirdi. Küreğin biri boşlukta dönendi. Öfkeyle bastırdı kızı... Hınçla kolunu kaldırdı... Var gücüyle yumruğunu sıktı... Rüstem'in gözlerinde ıpıldayan yakarışla durakladı. Parmakları gevşedi... Yumruğu pelteleşti... Kolu kendiliğinden yana düştü. Bakışlarında bağışlamanın gülücüğü tomurcuklandı. Rüstem, başarmanın sevinciyle yağlı yağlı sırttı. Keyifle kalın dudaklarını yaladı.

Burnu döner dönmez, poyraz, bordalarında patladı. Sandal, baştan kıça titredi. Iskarmozlar gıcırdadı. Serpintiler, suratlarında tere dönüştü... Saç tellerinde pul pul ışığa kesti.

Osman, Ruhsar'ın üstünden kalktı. Kıç oturağına yerleşti. Kız, acıy-la kıvrandı. Ürperdi... Ağır ağır başını kaldırıp çevresini süzdü... Kıyının giderek uzaklaştığını görünce, devindi... Toplanıp oturdu. Eteği kalçalarında kıvrımlandı... Görmedi. Düğmelerinin koptuğunu sezdi... Dokunmadı. Diri, dolgun memeleri taşıtı... Örtmedi. Saçları tutam tutam tellendi... Toplamadı. Yazması düğümlemlenip, ensesine dolandı... Düzeltmedi. Vori Burnunun ırayıp gidişi bilincini oydu... Diriliverdi. Gözbebeklerinin derinlerinde bir kıvılcım çaktı... Kirpiklerinin yakamozunda çelikleşti... Hıncı, çenesinin keskinliğinde gıcırdadı... Şakaklarında zonkladı... Burun deliklerinin açılıp kapanmasında dolandı... Bakışlarını çevirdi... Onulmaz acısını akımlaştırmak tutkusuy-la, Osman'ın yüreğini gözlerinde aradı... Bulamadı. Dondu. Osman aldıırışsız, elini ağzına götürdü... Diş izini emdi... Kanlanan tükürüğünü denize boşalttı... Ruhsar'ın bakışları kendiliğinden denize düştü. Al kabarcıkların göğeri, sararmasında soğudu... İplik iplik dağılışlarında acımaya dönüşürken, dikildi. Güçlkle kopardı gözlerini. Kasaralarda, küpeştede dolandırıp, ayaklarının ucuna kilitledi.

Poyraz, tekneyi kavradı. Dalgalar dört bir yanından kabardılar. Kürekler ardı ardına boşluğu dövdüler. Hızları kesildi. Rüstem'in ellerinde çırpınan kaygı, Osman'ın kıvancında eridi. Başını çevirdi... Önceden akıntıya bıraktıkları Vori sandallarının poyraz hızında ilerlediklerini gördü... Gülücüğü ablak yüzüne yayıldı. Osman'ın güveniyle doldu. Gücü kollarında yansıdı. Kürekler suya daldı. Sandal hız aldı. Ruhsar, değişimi teninde duydu. Bakışlarını ayaklarından kopardı. Araştırdı. Köyünün sandallarının başıboş, nazlı nazlı Karaki'ye doğru uzaklaştığı görünce, umudu unuttu... Başını çevirdi. Osman'ın

yüzündeki kıvancı yakaladı. Üzüncü yılgınlığa dönüştü. Kırgınlığı gözlerinde büyüdü, büyüdü, damlalaştı. Kirpiklerini kırıştırdı.

Osman, yüreğinde tutuşan bir acıyla kıvrandı. Pantolonunun ıslaklığını iliklerinde duydu. Dizleri titredi. Belli belirsiz kemikleri sızladı... Bakışlarını kurtarmaya çabaladı... Başaramadı. İlk gözleri ısındı. Oradan yüreğine, parmak uçlarına bir alaz yuvarlandı. Ayakları ılıdı. Bacakları yandı. Kalçaları tutuştu. Yüreğinin kütürtüsü kullaklarına yansıdı. Karşı durulmaz bir çekimin etkisinde sarsıldı... Sarsıntısı Ruhsar'a geçti... Ürperdiler... Bir avunç bulmuşçasına devindi Osman. Davranıp ceketini çıkardı. İstemezlikle omuzlarını oynattı Ruhsar. Dinlemedi. Direnmesine bırakmadan, sarıverdi... Nefeslendi. Beynindeki uğultu, yüreğindeki bunaltı, ceketiyile birlikte sıyrıldı bedeninden. Sarıldı kızın bedenine. Hafifledi.

Doğrulmuşken, baş oturağa yöneldi. Rüstem, bunu bekliyormuşçasına yekindi. Yer değiştirdiler. Avuçlarını tükürükledi. Kürekleri okşadı. Derin bir nefes salıvererek, asıldı. Duraksama, anında hıza dönüştü. Belli belirsiz bir zorlamanın hemen ardından, düzenle ilerlediler.

Gözlerini yeniden topuklarına dikti Ruhsar. Kıç oturağa kaykıldı Rüstem. Tekdüze bir şapırtının sürekli ezgisi egemen oldu doğaya. Iskarmoz gıcırtısı uyaklarında dolandı. Başboş sandallar, birer ince çizgi halinde uzaklaştılar. Vori Burnu ayrıntılarından arınıp, yoğunlaştı. Denizin, mor karışımı mavi pusunda asılı kaldı...

Osman, sırtının ortasında gıdıklanan ter, oyluklarında beliren yumuşamayla güçlendi. Küreklerin varlığını unuttu. Omurga izinin açılıp dağılmasına takıldı. Maviliğin kabardıkça ağarıp, uçlarda kanatlanması coşturdu onu. Paşalimanı yükseltisine değin zıplattı bakışlarını. Kerteriz alışkanlığıyla sandalı kavradığında, irkildi. Ruhsar, hafif yan verip, gözlerini ellerine dikmişti. Ellerini kurtarmak çabasına düştü birden. Hızını artırdı. Parmakları kendiliğinden sıkıldı. Avcunun içinde sıcak bir ıslaklığın kayganlığını duydu. Küreklerin tokuşması kullunçlarında kütürdedi. Ruhsar'ın gözlerinde bir alay çizgileşti. Kıvancı kollarını iğneledi. Hızı daha bir arttı Osman'ın. Kolları sarsalandı. Baş eğildi. Çenesini bağrına dayadı. Aynı dengenin uyumunda, kürekleri ortaladı. Suyun karşı koyuşunu sezince, soluklandı... İçgüdüyle iki yanından rotasını denetledi. Gözkapaklarındaki basınçta, kızın bakışlarını sezinledi. Direndi... Kollarındaki kesiklik, teknenin hızına

yansıyınca başını kaldırmadı. Rüstem'i yakalamak umuduyla doğrulduğunda, Ruhsar'ın öksesine tutuldu... Çırpındı... Ensesinin sertliği, isteğinde çatırdadı. Boyun damarları parmak parmak morardı... Duraksadı birden. Kızın gözlerindeki değişime uzun süre anlam veremedi. Değerlendirince utandı. Yazgısını kabullenmişliğin umutsuzluğu, bilincini kavurdu. Pişmanlığın kararsızlığı yansıdı gözlerine. Dişlerini kenetledi. Güçlkle döndürdü başını. Güçlkle Rüstem'e baktı.

Öfkelenildi... Rüstem uyukliyordu... Kıç kasaraya yaslanmış, yüzünde anlatılmaz bir sevincin parıltısıyla dalmıştı. Bağırarak geçti içinden... Ağzı dolusu sövmek isteğiyle doldu... Yutkundu... Yüzünün al al olduğunu, kulaklarının kızardığını duymadı. Çaresizlikle bakındı. İş olsun diye rotayı denetledi. Yetmedi... Yanlamasında beliren adanın çizgileriyle oyalanmak istedi. Beceremedi... Sandaldan atlayıp, pişmanlığından arınmayı kurdu. Rüstem'in sevinci engelledi... Bir kıpırtıyla kendinden kurtuldu.

Ruhsar elini oynattı... Dizkapağını örttü... Ceketinin iki yakasını tek eliyle kavradı. Gözleri rahatladı Osman'ın. Devinimi yumuşadı. Yorgunluğu uçup yitti. Suyun sürtünmesi belirsizleşti. Gücünün güveniyle dikildi yeniden.

Rüstem, dingin, gözlerini açtı. Esnedi... Gerindi... Çevresine bakındı... Kaygıyla irkildi. Bakışlarındaki soru işareti, Ruhsar'ın saçlarını aştı. Osman'ın aldırışsız bakışlarına ulaştı. Yanılgısını saptamak acelesiyle, yeniden bakındı. Rota, Kaşık Adası'nın çok uzağından geçiyordu. Şaşırıldı. Bir yanıt, bir gerekçe aradı Osman'da... Hiç duraksamasız, kürek çekmeyi sürdürüyordu. Kaygısını güçlkle yenip yıldıştı... Yan verdi Ruhsar'a. Küçük adımlarla başa kaydı. Osman, kürekleri aktardı. Dengeleyerek küpeşteyi sıyırttı. Yer değıştirdi.

Otururken bakındı. Kaşık Adası sancakta uzaklaştı. Ağzı kuru muştı. Bakındı... Kıçaltını yokladı... Rüstem bir eliyle ardına sarktı; başaltından çıkardığı testiye uzattı. Aldı... Ağzına götürürken durdu. Kolunu gererek, Ruhsar'a sundu. Kız, görmemişçesine kıpırtısız kaldı. Bir süre öyle bekledi. Devinisizlik sürünce, parmaklarının ucuyla, omzunu dürttü. Ruhsar başını çevirdi. Gözlerinde yalnızlığın, yitikliğin, yenilginin acısı ışılandı. Testiyi kafasına vurmaya geldi içinden. Yine de kolu yoruluncaya bekledi. Sonra

ağır ağır testiyi çekti. Aşağılanmışlığın hıncıyla, kanırttı testinin boynunu. Avcundaki diş izi sızladı. Hınçla bir yudum içti. Dili- nin zambında, buruk bir misketin okşamasını sezdi. Tükürüğü çözüldü. Boğazına doğru yuvarlandı ağzının tadı. Bir koca yu- dum daha alarak, çalkaladı. Dişetlerinde, damağında ezdi. Bo- ğazından midesine yayılan bir coşkuyla dalgalandı. Gözleri tes- tinin dibinden dolandı. Ruhsar'ın gözlerine daldı. Alaylı mı, acılı mı olduğunu kestiremediği bakışların vuruşuyla coşkuyu unut- tu. Testiyi hızla çekti ağzından.

Rüstem, yanındaki çıkından ekmek çıkardı. Ruhsar'ın kıpırtı- sızlığına uzattı. Osman, ekmeği aldı, testiyi verdi. Ruhsar, ne bi- rine ne ötekine baktı. Gözleri denizde, öyle kaldı. Osman sunu- sunun geçersizliğine kızgın, ekmeği dişledi. Rüstem, olandan bi- lisiz, şarabı yudumladı. Ağzını ekmekle doldurup, kürek çekme- yi sürdürdü.

Yel, başaltından vurdukça, kürekler ağırlaşıyordu. Rüstem zor- luyor, omuz başlarındaki titreşimler, giderek sızıya dönüşüyor- du. Yakararak baktı Osman'a. Acılı bir çağrı yanıp söndü gözle- rinde. Osman, ikiletmedi isteğini. Hemen doğruldu. Küreklerle ge- çerken durakladı sandal. Önden arkaya kaykıldı. Sendeledi Os- man. Sallandı Rüstem. Ruhsar'ın başı üstünde birbirlerine tutu- nup toparlandılar. Yeni bir kaykılmaya kalmadan, yerleştiler. Os- man, dinlenmişliğin hızıyla, girişti. Kürekler suda halkalandı. Her kalkışta ince bir serpintiyi puslandırdılar uçlarına değin. Damlar- lar tozlanıp, güneşin allığına yakamozlandı. Maviyken yer yer mora dönüşen deniz, alabildiğine gümüşlendi. Yıldızlandı batan günle boyanarak. Maviler ayrıştı. Sarı, beyaz, mor, turuncu, ye- şile dönüştü. Tutuştu deniz. Tutuştu serpintiler. Tutuştu yoğun bulutlar ve küçük sandal... Gün, Osman'ın kollarında, gövdesin- de, başında ışıldı. Ruhsar'ın saçlarında, gözlerinde ıpıladı son gücüyle. Küreklerin devinimiyle oynadı. Gitti geldi serpintiler- le... Sonra ağırdan ağırdan soldu parıldılar. Pörsüdü yıldız ıpıldı- sı. Sular kararmaya durdu... Bir, kızın saçlarından fışkıran balkı- ma kaldı karanlığın ortasında. Bir de gözlerindeki anlaşılmaz iv- menin ışıltısı... Gözlerini alamadı Osman. Güneş, gözlerine, saç- larına batmıştı sanki kızın.

Rüstem, yer değiştirirken kucaklayıp götürdüğü testiye ağzına dayadı. Birkaç yudum içtikten sonra duraksadı. Hızla ağzından çekti. Unutkanlığın bağışlanmasını isteyen bir sıvaşkanlıkla, Osman'a aktardı. Yudumladı Osman. Daha yudumunu yutarken geri verdi. Rüstem tazeledi ağzındaki tadı. Testiyi yerleştirdikten sonra kaykıldı. Ağırlaşan bedenini dengeye alırcasına uzandı. Ayakları Ruhsar'a değdi. Pabuçları tutuşmuşçasına korkuyla geri çekildi. Elleriyle ayaklarını yokladı. Ruhsar, duygusuzluğun doruğunda, kıpırtısızlığını sürdürüyordu. Kızın devinimsizliği rahatlattı Rüstem'i. Gevşedi. Az sonra da, horultularını ıskarmozun sızlanmalarına katıştırdı.

Bir kahkaha tırmaladı Osman'ın göğsünü. Dudaklarının bükümünde tutukladı sesini. Ruhsar, akşam alacasına karşın, gözlerindeki alayı yakaladı. Üzünçle kapandı kirpikleri... Islaklıkla açıldı. Islaklık giderek arttı. Hıçkırıklarını güçlkle yuttu. Bakışlarını kaçırdı, denizin lacivertinde yıkadı. Yeniden çevirdiğinde, kuru, acılı, ezik bir yakarış sarstı Osman'ı. Hemen ardından, ölgün bir parıltının kıvılcımlanması belirdi. Döndü... Geriyi yokladı. Ada'nın son ışıklarıyla kucaklaştı. Göz kararıyla uzaklığı ölçtü. Bir kez daha değişmek umuduyla, Rüstem'e baktı. Horultuları azalmış, düzenli aralıklarıyla nefeslenme dönemine kaymıştı. Bakışlarında bir umutsuzluk yandı, söndü. Ruhsar, umutsuzluğu görünce, bağışlamışlıkla süzöldü. Afalladı Osman. Küreklere tokuşturmak üzereyken toparlandı. Bağışlamışlık yakarıya, beğeniye dönüştü. Sersemledi... Küreklerin tokası birbirine vurdu. Dudaklarının kıvrımında, ucuzlama aradı. Tersine içten bir sevecenliğin ıslaklığıyla sarsıldı. Sandal uyumlu yalpasından, direncin sallantısına kaydı. Rüstem sarsak sarsak kıpırdandı. Tekmelemeyi düşündü Osman. Dizleri gerildi. Topukları acıdı. Yüzünü buruşturdu. Ruhsar, yüreğinin sancısına katıldı aynı mimiklerde. Bir hırıltı çakıldı gövdesine. Kendinden başkasının duymadığına inandığı halde, yüreğinin gümbürdemesiyle irkildi. Hava hafif bulutlandı. Puslu bir koyuluk sarmaladı tümünü. Ağlamaktan ürkütü Osman. Gücünü küreklerde sınadı. Rüstem, yalpayla sallandı. Doğrulurken gözlerini açtı. Denizin koyuluğunda balkıyan yıldızları izleyerek Ada'nın ışıklarına baktı. Hemen dikilip, küreklerle

yöneldi. Osman, Ruhsar'ın bakışlarından, başüstüne kaçtı. Hafif yan verip, gözlerini kapattı.

Yıldızların yansıması, gözkapaklarının içinde kabarcıklandı. Al, yeşil, sarı kendi kıvancında oynadı. Hemen açtı gözlerini. Devrim halindeki Rüstem'in koltuk altından, Ruhsar'ın bakışlarıyla buluştu. Titredi... İçinde belirip yiten pişmanlık, boğazına düğümlendi ilkin. Sonra yüreğine çörelendi acımasızca. Hınçla gözlerini kapattı. Uzun uzun bakışların ılıkliğini içti. Poyraz, kulunçlarını kabarttı. Az önce terleyen bedeni, soğudu. Tüylerinin dibinde buz tanecikleri gezindi. Sırtında, ensesinde katılaştı titremeler. Gözlerini açtı. Başını çevirip, özlemle kıyıya baktı.

Alaburun tüm kütlüğüyle belirince, Rüstem'i dürttü. Rüstem, kışa doğru akıverdi. Küreklere sarıldı. Her kürekte omuzlarının sertliği biraz azaldı. Kıyıya yaklaşırken, yeniden terledi. Isındı, yumuşadı, yeğneldi. Kollarında, sırtında bir dinginliğin gevşemesi uçuştı. Kıyıda ağaçlar ayrıştı. Tek tek dikildi. Taşlar iri iri karardı. Koylar, tüm çizgileriyle gülümsediler. Sandal kanatlandı sanki. İçindekilerden bağımsız uçmaya başladı. Osman'ın gücüne dalgaların itiş ekledi. Alnının kıvrımlarında ter damlalanırken, sandal baştankara etti. Sarsıldılar. Ruhsar, elleriyle küpeştelere yapıştı. Rüstem şaşkın şaşkın dikildi. Osman'ın azarlayan bakışlarını, gözbebeklerinde görünce toparlandı. Dudaklarını yaladı. Ellerini kızın koltuk altlarından sokarak yekindi.

Ruhsar, umulmaz bir şaşkınlıkla baktı Osman'a. Gözlerini bulamadı. Düş kırıklığı yumruk oldu. Beyninin ortasına indi. Ağır ağır boynu büküldü. Baş eğildi. Dişleri sıkıldı. Parmaklarının boğumları ağardı. Yapıştı tekneye. Zorladı Rüstem. Var gücüyle bir daha yüklendi. Bir eli koptu küpeşteden. Tekne yana yattı. Tutunamadılar. Alabora, üçünü de suya gömdü. Zıplayıp kalktı Osman. Onları suyun içinde boğuşur bırakarak, sandalı düzeltti. Atladı... Kaçışın hızında küreklere sarıldı. Başını kaldırdığında, Rüstem'in kızı kıyıya sürüklemeye uğraştığını gördü. Bakışları kıyıda, zeytinlerin tepesine, oradan sırtlara kaydı. Ayın ilk ışıkları, Manastır'ın mermerlerinde gümüşlendi. Ruhsar kıyıda yüzüstü kapaklandı. Rüstem başına çörelendi. *Girtlağında bir hıçkırık düğümlendi... Omzunda bir elin okşayışını duydu. Parmakların*

sevecenliği, kimliğini hemen ele veriyordu... Gövdesini sarsan hıçkırığı tutmak isteğiyle, boğazını, gırtladığını, damağını ve dilini zorladı. Yine de engelleyememenin utancıyla, anasının kucağına sığındı.

Afsun kadın, acısını beyninden yüreğine, yüreğinden avuçlarına aktardı. Oradan da, sevecenliğine dnstrp, oğlunun saçlarına savurttu. İnce parmaklarının yumuşacak dokunuşlarıyla, güven olarak geri aldı savurttuklarını. Osman'ın dalgalı saçları kabarıp, yatıřtıķça acısı azaldı. Avuntunun yelinde alabildiğine dnenmek tutkusuyla okşayışları hızlandı. Saçlarından yüreğine bir güvenin sızladığını sezdi. Kendisinde bütünleşen bir tutkunun ağırlığıyla beyni uyuştu. Hıçkırıklarını unuttu. Korkularını yitirdi. Başında bir keçeleşmenin rahatlığıyla, bıraktı kendini. Afsun kadın, bu gevşemeyi bekliyormuşcasına, azalttı okşayışlarını. Gz pınarlarından sızan iki damla yaş, ak yanaklarında uzadı. Dudaklarında menevişlenerek, büzülüp kalmış bir gizli glcğn aydınlattı. Gözlerini kapadı. Salt parmak uçlarındaki doyulmaz sevginin yüreğindeki gmbrtsn dinlemeye koyuldu. Mavzerlerin soğuk namluları yatağın altına uzandı. Mama Fotini, alttakini korumak umuduyla yatağa kapaklandı. Ligor Baba, korkudan öte bir erimenin yumuşaklığında, pelteleşti uzandığı yerde...

Emin Efendi, kendinden geçmiş adamı çekieştirdi. Sonra mavzerini yandakilerden birine aktararak, eğildi. Sürükledi adamın dağılmışlığına aldirmeden. Kolları yumuşak yumuşak sarktı iki yanına Ligor Baba'nın. Bacakları bükülüp kaldı. Ağır ağır soluklanarak, toplanmaya çalıştı. Tortop oldu. Oturduğu yerden gözlerini kırpieştirarak, namlulara baktı. Terden tüm geceliği sırlıslık, yatağın üstünde uzanıp kalmış karısına, kapının ağzında titreşen oğluyla kızına çevirdi gözlerini. Anılarını fotoğraflaştırmak istediği kişiler önce bulandılar. Sonra bir anda belleğinden dağılıverdiler. İkin anlamsızlıkla belerdi gözleri. Ardından, çaresizliğin acısı dondu kıvrım kıvrım...

rpertiyle fırlayıp kalktı. Namlular da onunla birlikte kalktılar. Bakışların deviniminde önlerine düştü. Mama Fotini'nin hıçkırığı Ligor Baba'da yankılandı. Tkezledi... Emin Efendi, anında koltuk altlarından yakaladı. Geniş, iri bedeni dikildi. Kalın kaşları uçlarından sızan terle ablak yüzünün çizgilerine uzadı. Kara gözleri korkunun donukluğuyla fıldırdadı. Nefeslenerek ayaklarını srtt. Suskunun ortasında,